

Bonjour

Het was toch nog redelijk warm, vonden Lynn en Renee. Het weerbericht voor Vlaanderen, dat ze eerder die dag bestudeerd hadden, bleek in de omgeving van Duinkerken niet meer te kloppen.

- Kijk je wel uit? zei Renee, die Lynn opzij trok. Zelf moest ze van de stoep af.

Een vrouw van middelbare leeftijd stond op een keukentrapje de ramen te lappen.

- Goedendag, zei Lynn opgewekt.

- Bonjour, zei de vrouw.

- Bonjour, zei Renee.

- Heel knap, zei Lynn.

- Het is niet moeilijk, hoor.

- Ik zei opzettelijk goedendag.

- Ah... Om te controleren of ze Nederlands spreekt? vroeg Renee.

- Tuurlijk. Dit deel van Frankrijk was toch oorspronkelijk Nederlandstalig volgens jou?

- Dat is ook zo. Daarom zijn we hier.

- Op zoek naar je roots.

- Precies, zei Renee.

- Op zoek naar het kerkhof.

- Je snapt het.

- Dat we niet kunnen vinden.

Renee bleef stilstaan. Het bordje op het kerkplein had ze naar de rand van het dorp gestuurd, waar de graanvelden begonnen. Overal stond koren, zo ver als je kon kijken. Lynn knikte, alsof ze niet anders had verwacht.

- En nu? vroeg ze. Het is jouw queeste.

- Naar het oosten, zei Renee. Ze wees de weg. Langs het koren liep een smalle straat met kleine, eenvoudige huizen. Lynn vond het best en sjokte achter haar aan.

- Bonjour, zei ze tegen een oude man, die in de deuropening stond.

- Bonjour.

- Bonjour, zei Renee. Ze wachtte tot ze ver genoeg van de man verwijderd waren en vroeg toen:

- Nu wel bonjour?

- Hij zag er nogal Frans uit, die ouwe.

- Ze zijn hier allemaal Frans.

- Ook de vrouwen? vroeg Lynn plagend.

- Vast niet.

- Fransette? Francien?

- Zoiets.

Een jongeman kwam hen tegemoet. Hij liep naast het trottoir op de donkere klinkers.

- Bonjour, zei Renee.

- Bonjour.

- Bon jour, zei Lynn, die het accent speels verlegde.

- 't Is drukker dan ik dacht, zei Renee.

- Allemaal werkloos.

- Werkloos? Hoe kom je daar nou bij?

- Nou... Dat loopt hier maar rond op een doordeweekse dag.

- Ach, welnee. Die oude man van daarnet is gepensioneerd, de vrouw die haar ramen lapte is huisvrouw en de rest is ook bezig.

- En Frans dan?

- Die jongeman? vroeg Renee verbaasd. Die had een zak cement op zijn rug!

- Dat zie je wel vaker, zei Lynn, dat werklozen gaan stelen.

Renee schudde haar hoofd.

- Wel waar, zei Lynn. Laatst vernam ik van een aanzienlijk politicus dat werklozen, drugsverslaafden

en allochtonen tot de risico-groepen behoren.

- Aanzienlijk politicus? vroeg Renee. Je bedoelt, hij was dik?

- Ook. Het is een socialist en die zijn maar zelden mager.

Renee stopte abrupt. De straat ging na een flauwe bocht over in een zandpad, maar er liep wel een betegeld pad tussen de huizen door.

- Hebben ze hier eigenlijk een hekel aan buitenlanders? vroeg Lynn.

Renee stond te peinzen. Het pad zou een privé-opgang kunnen zijn.

- Moeten we niet eerst inburgeren, voordat we hier mogen wandelen? ging Lynn verder.

Renee haalde haar schouders op en betrad het betegelde pad.

- Prima, zei Lynn en ze liep achter haar vriendin aan. Even later stonden ze weer op het kerkplein, waar ze tien minuten eerder de zoektocht waren begonnen.

- En dan nog, zei Lynn, beweren ze dat vrouwen geen gevoel voor richting hebben.

- Ik denk dat ik het maar voor gezien hou, zei Renee. Ze hield een hand boven haar ogen en tuurde over het plein naar een opening tussen twee bakstenen huizen.

Lynn keek omhoog naar de spits van de kerktoren.

- Dit is wel een oude kerk, zeg. Wat is het? Gotisch?

- Nee, jonger, zei Renee. Maar het stamt wel uit de tijd dat dit dorp nog belangrijk was.

- Dus daarom is dit plein zo groot. Zeg, moet je dit zien.

Renee volgde nieuwsgierig haar vriendin, die naar de westelijke zijde van het plein liep.

- Kijk eens, zei Lynn enthousiast. Dat is pas een mooi huis!

Achter een smeedijzeren hek, deels door bomen van de straat afgeschermd, stond een prachtig, wit houten huis. Het leek in goede staat te verkeren, maar eenmaal dichterbij viel het een beetje tegen.

- Het dak is niet origineel, zei Renee.

- Nee, het past niet. Daar links hebben ze zelfs een verdieping weggehaald en er een terras van gemaakt.

- Zonde, zei Renee.

Lynn klemde haar handen om de spijlen. Oorspronkelijk was het een fraai bouwwerk, maar ook nu nog oogde het indrukwekkend. Vanaf een brede, versierde poort in het ijzeren hek liep een korte oprijlaan tussen de bomen door naar het voorportaal, dat door twee zuilen werd geschraagd. Helaas waren de luiken van het huis gesloten.

- Zou hier een politicus wonen? vroeg ze.

- Vast niet, zei Renee.

- Nee, denk ook van niet.

Lynn dacht even na en vervolgde toen:

- De familie is uitgestorven. Maar een oude bediende heeft het recht om tot aan zijn dood in dit huis te wonen. Daarna vervalt het aan de gemeente.

- Zou je denken? zei Renee.

- Ja, maar dat is nog niet alles.

- Ik was er al bang voor.

- Je kunt tussen de luiken door net iets zien. Het is wel bewoond, maar verwaarloosd, duister en geheimzinnig. De bediende is al in geen jaren meer gezien. Edoch 's nachts, bij volle maan, klinkt het onheilspellende gehuil van een wolf...

- Interessant. Ik zou wel een pilsje lusten, zei Renee.

- Bonjour.

Lynn keek geschrokken om. Het was een meisje, dat hen passeerde.

- Bonjour, zei Renee.

- Hello, zei Lynn.

Het kind glimlachte naar haar en liep huppelend verder.

- De kinderen hier zijn beleefd, zei Renee.

- En wat spreken ze goed Frans.

- Wat anders?

- Zo zie je maar weer, zei Lynn, hoe slecht het onderwijs in Nederland is.

- Zullen we een biertje gaan drinken? stelde Renee voor.
- Ik denk niet dat de cafés al open zijn. Ik verwacht trouwens dat ze er maar eentje hebben, en wel daar.

Lynn wees naar de overkant van het plein. Ze liepen er opgewekt naar toe, maar na een dertigtal meters zwaaiden ze af naar de auto. Het café zag er gesloten uit.

- Alors... zei Lynn.
- Alors... zei Renee, naar Duinkerken?
- Strak plan.

Bij de auto, die aan de andere kant van de kerk geparkeerd stond, gaf een man in een pak aanwijzingen aan een paar werklieden. De kerkdeur stond open.

- Bonjour, zei hij.
- Bonjour, zei Renee.
- Moge de pest u sparen.

De man knikte vriendelijk.

Ze stapten in de auto en deden de gordels om. Renee reed in een halve cirkel achteruit.

- Nemen we dezelfde route terug? vroeg Lynn.
- Lijkt mij van wel. Ik heb daarstraks een afslag naar Duinkerken gezien.
- Jammer dat je niets meer terug hebt kunnen vinden van je voorouders.
- Ja, behalve dan de afbeelding van het familiewapen op een naambordje.
- Iedereen doet tegenwoordig maar waar hij zin in heeft. Wapens zijn toch beschermd?
- Mij kan het niets schelen.
- Wie weet, misschien keren we hier ooit nog eens terug.
- We zien wel.

Renee liet de auto rustig optrekken, maar achter de auto klonk onverwacht een schreeuw, alsof het dorp hen terug wilde roepen.

- Wat is er? vroeg Lynn. Renee keek in de achteruitkijkspiegel.
- Er waait iets van mijn kofferbak. Ik denk dat die man van daarnet aantekeningen of zo op mijn auto heeft gelegd. Nou ja, hij vindt ze wel.

Lynn keek in de spiegel aan haar kant.

- Het wordt al geregeld, zie ik. Een van de werklieden rent over de straat.
- In Frankrijk doen ze niet zo moeilijk.

Lynn knikte peinzend en zei toen:

- Toch... die schreeuw... Het was net een raaf die klapwiekend van onze zijde week. Eens zullen we hier terugkeren, Renee. Jouw lot is verbonden met dat oude witte huis. Er is een geheim, dat wacht op ontsluiting.

Renee zette de ruitenwissers aan en spoot een straal reinigingsvloeistof op de voorruit. Terwijl de wissers de plaatselijke fauna van de ruit probeerden te schrappen, keek Lynn naar de blauwe lucht.

- Afijn, zei ze met een zucht. Alors... et alors.
- Oui, zei Renee.
- Mais non.
- Ça va?
- Papa fume une pipe.

Renee zweeg gamuseerd en legde haar handen laag op het stuur.

- Bon jour, zei Lynn zacht.
- Bonjour, zei Renee.
- Goedendag.